

IGRA KAO NAČIN UČENJA DJECE RANE DOBI

Igra je jedinstvena i neizostavna aktivnost, te pripada jednoj od najvažnijih uloga u razvoju djece rane i predškolske dobi. Uz to što je zabavna aktivnost, u isto vrijeme je i sredstvo istraživanja svijeta oko sebe, te se kroz nju razvijaju motoričke, socijalne i kognitivne vještine. Također, djeca kroz igru izražavaju i svoju maštu i kreativnost. Igra je prirodni oblik učenja za djecu.

Proces učenja djece u ranoj dobi definiran je razvojnim statusom djeteta koji uključuje djetetove kognitivne sposobnosti, karakterne osobine, doživljene situacije i iskustva, te obilježja okoline u kojoj dijete odrasta.

Tijekom igre djeca stvaraju scenarije, zamjenjuju uloge, stvaraju i rješavaju probleme, uspostavljaju komunikaciju s drugom djecom, te razvijaju svoju osobnost, empatiju i samopouzdanje.

U igri djeca razvijaju svoje **motoričke vještine** (

trčanje, skakanje, penjanje..), **kognitivni razvoj** (istraživanje, postavljanje pitanja, razvoj koncentracije, kreativno razmišljanje...), **socio – emocionalan razvoj** (dijeljenje, surađivanje, samoregulacija emocija...) **govorno – jezični razvoj** (bogaćenje rječnika, komunikacija s drugom djecom) i **kreativnost i imaginaciju**.

Igra djece do treće godine uglavnom je samostalna, uz drugu se djecu igraju paralelno ili samo promatraju. Do povezanosti dođe samo ako imaju isti interes npr. za istu igračku. Uloga odgojitelja je da prati, analizira i dokumentira ponašanja i proces razvijanja kompetencija djeteta.

„Ostavimo djeci ovu izvornu aktivnost, pomozimo im da ona za njih bude još veći izazov i dopustimo si da nešto od toga čudesnog uključimo u naš svijet odraslih“ (Šagud, M. (2002.) Odgojitelj u dječjoj igri. Zagreb: Školske novine)

Napisali odgojitelji odgojno-obrazovne skupine Suncokreti:

Lucija Grizelj

Klara Jelenić